

Veckokronika från Sverige

Speciellt meddelat denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrå i Stockholm.

Vi svenskar beskyllas rättvisat för att vara specialister i mat och dryck till vår genomgående specialitet. Ja, ja, ni förstår nog hvad jag menar. Men det är också sant att om vi mer än någon annan nation är upplagd för att äta och dricka, så äro vi mycket noga med hvad vi förtära. Vi lär ju också ha en medfödd benägenhet för att kritisera, något som på senare tiden utvecklats till en oroväckande grad. Till denna benägenhet för skarp kritik förenas sig äfven lusten för kemiska undersökningar. Vi kritiserar musik som kännaremin och tekniskt ordsvall, så göra vi äfven med scenens artister och oftast sticl i staf med publikens opinionsstämning, hvilken ofta pekar åt motsatt håll. Nå ja, sådan är kritik betyder mindre, och gör just i allmänhet föga eller ingen nytta, men när det gäller mat och dryck blir det något helt annat. Och gäller det kaffet på våra restauranter, då är hela kundkretsen med om kritiken, och alla andra med utom restauranterna själva. Nu gäller det verkligen kaffet på Bispén. Man har sparat en stark frändskap mellan Javan och Cikorian, hvilken senare måste ha blivit betydligt starkt framträdande i smaken, enär ifrågasättande blandning konsumeras alternerande med whisky, charutserie eller dylikt. Och nu ha vi fått en tjugonde seklets doktor Huss, som går omkring i kaffeköken och osar brändt, ja, inte han själf, det gjorde den gamle Hussen, nej, vår Huss laggar näsan i allt brändt och malet kaffe och gör kemiska analyser i alla kaffeköken i Stockholmsrestauranterna. Och de stackars kaffemästarna skylla på leverantörerna, som smusslat in cikorian i den dyrare kornet. De mera estetiskt anlagda restauratörerna förklara med själfnöje att lite kikorie ger kaffet sitt vackra utseende. Jag hoppas dock, att dessa herrars smak för det sköna icke må fresta dem allt för ofta att experimentera med sådana tillsatser, som frambringa det sköna på bekostnad af det njutbara i mat och dryck. Men gudskelef, vi ha doktor Huss och han är nog mån om förtjensten.

Och medan nu våra realistiska skaldenaturer i följd af kritiken öfver Charlie Löfvanders kafferimma på historia, promeromier och cikoria, Charlie och färg, så finnes andra, som med anledning af tsarens besök sälla sin pegas och sjunga:

"att tsarens lif rätt dyrbart var, det viste kanske en och hvar, men ytterst uti dessa där blef först försäkringssumman klar,

ty bland de glittrande syrriser, som regnat ner man tydligt ser, att medan han i Stockholm gick, han sig en lifsforsäkring fick med sex och fyrtio poliser."

Ja, nu är Rysslands själfhärskare med familj gitt sig af till sitt land igen. Han lär ha tyckt mycket om Sverige och det betydande han här fick röna, omgifven som han var af en så ogenomtränglig hedersvakt, att inga anarkistiska anslag mot hans person hunno fram till honom. Tack vara vår svenska präktiga, vid detta tillfälle fullt vakna detektivkr, blefvo hio af hans egna anarkistiska undersat, som infunnit sig dagen innan hans ankomst, omhändertagna och oskadliggjorda och tsaren fick i ostörd lugn sällskap med sina kungliga värdar. Man påstår att han såg glad, godmodig och beliten ut, och man slös däraf, att den höge fursten satt sig i den tanken, att det oundvikliga i hvarje fall skall komma. Hvilken stund, som kulan träffar hjärtat betyder för honom mindre. Kejsarinnan däremot såg ytterst skygg och orolig ut. Hon måste ju i hvarje ögonblick frukta för sin mans och sin sons lif. Ja, ja, det är på höjderna, som stormarna jaga hvarandra, det är där, som de oberäknliga vindkasterna i et enda ögonblick kan bortropa den lyckas lifvet skänker.

De minnen kejsaren och hans familj hemföra från detta besök i Sveriges hufvudstad och omgifningar lär varit de angenäma, och talar förmånligt för vårt land och vårt folk. Och de goda intryck kejsaren således erhållit af oss äro antagligen af stor betydelse och vi hoppas att alla svenskar må ena sig om att öka och förstärka dessa välvilliga känslor af aktning och sympati, ty ett vänskapligt förhållande mellan Sverige och Ryssland torde ega icke blott politisk utan äfven stark kommersiell betydelse. Rysska pressen lär äfven odeladt gifvit sin fulla erkännande åt vår nations höga ståndpunkt såväl på det kulturella som på det industriella området. Ja, nog är kulturen högradig här hemma, och är konst och stil och karaktär högt uppträffad här i Sverige, men nog förbises det, som kan göra arbetet lätt och det som kan verka förmånligt för dem som bära det praktiska, alldagliga lifvets tunga. Vi äro för mycket estetiska.

Det kan man bäst se på utställningsmontrerna. Ja, i söndags, den 4 juli, var jag där. Mycket såg jag och mycket måste jag hoppa öfver. Jag säger jag som tyskarna, att möbeldelningen var mycket intressant. Såsom korrespondent har jag fri biljetten och går nu på grund af komiténs missuppfattning och gäller för fru Lötlund. Stor sak hvad namn man har, blott det är aktadt och hedradt, men inte är Lötlund så värt vackert. Du ger knappast till signatur.

Ja, nu ha vi haft en tysk dag på utställningen, men en svensk-amerikaner fick vi se oss efter. Inte för att det fattades intresse bland härvarande svensk-amerikaner eller bland dem som äro här på besök. Många påstönningar gjordes af enskilda, som af många i klunga, men det hjälpte inte. Svensk-Amerikanska Sällskapet sade tvärt nej genom sin ordförande, ingenjör Gustaf Svalling, som ansåg "att minnena från svensk-amerikanernas dag i Norrköping för några år sedan icke voro af den art, att de manade till förnyande". Hvilka minnen herr Svalling må hafva af den dagen är mig obekant, säkert är dock att den dagen i Norrköping var utställningens största och mest inbringande dag. Det hade varit kärt om vederbörande bland sina minnen äfven inregistrerat det vackra ödmöde, som svensk-amerikanerna pressen uttryckte med hänsyn till den dagens firande, hvilket till fullo bevisade att Svensk-Amerika uppskattade de välmänta ansträngningar som gjordes från komiténs sida för landsmännens därtöfrin. Nu kan det ej annat än förarga mig och många med mig, att se hur andra nationer fira sina Amerikadagar, såsom på Aarhus-utställningen, där dansk-amerikanernas dag aflypte under festlig stämning. Omkring 35,000 personer gingo genom räknepapparerna, och däribland 10,000 dansk-amerikaner, som hemkomit för att deltaga i festen.

A. L.—r.
Stockholm den 10 Juli 1909.

GULDVAGNEN I RAMUNDERSBERGET.

Saga af Sigvald Göthson.

Det var en gång för mycket länge sedan. Den lilla täcka staden Söderköping fanns ännu ej till, men vid foten af det gråa våldiga Ramundersberget lågo en hel hop små koror bebodda af stråsamma män och kvinnor, som lefde af det vildebrädd, som i riklig mängd vamlade i de stora djupa skogarna och af fisket som den då fästliga Stora gaf. En af dessa små koror beboddes af den vilde jägaren Vidar Sune. Hvar denne man kommit ifrån väste liden, men att han kommit långt ifrån, från något land där solen glöder varmare än i Nordens länder, där blott det skuder eldgärdar än i nordmannaländer, det kunde man se af det korpsvarta håret, den bruna hyn och de stora mörka flammade ögonen. Alla fruktade denne grymme man, som ofta i sin vildhet och raseri ej tog hänsyn till någon vare sig granne eller främling, vän eller fiende, och som under årens lopp besudlat sin själ med mer än ett blodbad. Vidar Sune ägde ett enda barn,

en dotter, skön som den strålande solen och mild till sitt sinne som en lekande västanvind. Hon älskade sin fader med en dotters rena och fulla kärlek, men afskydde dock af allt sitt hjerta hans grymma våldsamhet mot traktens invånare. Ofta, då Vidar kom hem från sin jakt, sjönk han framför den flammade brasan och lät sitt hufvud sjunka ned i handen under det djupa och tunga suckar arbetade sig fram ur hans bröst. Vid sådana tillfällen smög sig den sköna Gudrun fram till sin af alla fruktade fader, slog sina vackra fylliga armar om hans hals och sökte att med kysar och smekningar jaga bort de tunga svarta molnen från hans själ.

Det hade varit en varm och solig dag ungefär en vecka före midsommarmattan. Under en vackert grönskande lind utanför den enkla koran, satt Gudrun blidande en krans af guldvirder och violer. Hon ville med denna enda gifva glada sin fader, som nu hvarje minut väntades hem från jakten. Gång på gång blinkade hon upp mot Ramundersbergets branta vägg i hopp om att snart få se honom komma klättrande ned från berget, fullastad med ädelt villråd.

Men timma efter timma gick utan att den väntade fadern kom. Solen hade för länge sedan sänkt sig i väster och den svaga halskumma sommarnatten bredde sin trolosa slöja öfver natten. Kransen, hvar på Gudrun beod, hade fallit ur hennes hand och hon sjöf som in under lindens lummiga krona.

Solens första strålar höllo på att bryta sig fram ur österns skugga då Vidar Sune nedkom från Ramundersberget. Med rasika steg styrde han kosan mot sin koja. Framkommen till linden, stannade han ett ögonblick framför sin ännu sofvande dotter och betraktade henne med en sorgsen och vemodig blick, under det han saktat mumlade för sig själf.

— Du olyckliga barn, som så litet fattar af lifvets ondska. Snart skall din stilla och rena glädje vara slut, snart skall du förakta den far du hittills dyrkat, och döden eller trolens makt skall blifva din lott.

Vidar vände sig om och blinkade upp mot jätteberget.

Efter en stund vände han sig åter till sin dotter och vidrörde hennes hufvud.

Gudrun vaknade häftigt upp, men då hon fick se sin far, bredde sig ett lyckligt leende öfver hennes ljusa ansikte.

— Min far! Hvarför har du så länge dröjt denna natt där uppe i det hemiska trollmörfyllda berget? Jag började frukta att något ont vederfarit dig, min älskade far.

— Mig träffar intet ont, min dotter, svarade Vidar allvarligt. Men hvad är det för en vacker blomsterkrans du bundit? Till hvem ännar du den?

— Du, min älskade far, skall hafva va den, svarade Gudrun bligt.

— Skall jag prydas med denna krans, svarade Vidar under det han lät höra ett nästan dött och bitande skratt. Nej, min dotter, att mig behöfver du ej binda kransar, men fort-sätt du dock att blinda blommar till kransar och kransar. Snart är din brudgom här och då skall blida du och han vara smyckade till bröllopfäst.

— Min brudgom! utropade Gudrun under ett dödligt beträckt blick. Hennes kinder, jag vet ej om någon brudgom. Säg mig fader, hvem har du utvalt till min blivande herre och man.

Vidar suckade djupt under det han slog sig ned på bänken under lindan.

— Kom hit till mig, mitt barn, och jag skall berättat hvad som väntar dig.

Fadrens dystra och pinsamt allvarliga ord kom den unga sköna flickan att darra af ångsan, en obestämmd oro grep hennes själ. Hon satte sig vid sin faders sida och såg ångsligt frågade i hans ansikte.

Vidar fattade sin dotters hand.

— Mitt barn, midsommardagen har va skönt för oss sedan du först såg dagens ljus, och på samma gång din mor gaf dig lifvet, oftrade hon äfven sitt eget unga lif.

I sorg öfver din moders död och därtill i förtviflan öfver min fattigdom, vände jag mig till trollet uppe i berget med bön om hjälp. Han skänkte mig god jaktlycka, osärbarehet för pil och svärd och makt öfver alla, som kunde komma i min väg. Men för dessa gifvor måste jag i min ordning gifva jätten Ramunder något af stort värde.

— Och hvad hade du i din fattigdom att gifva trollet? frågade Gudrun med af ångest darrande stämma.

— Jag lofvade honom min nyfödda dotter till brud sedan sjuåttio solhvarf gått till ända, svarade Vidar dyrt.

Gudrun reste sig häftigt upp vid denna sina händers förtviflan.

— Du sålde ditt barn, som din maka med offer af sitt eget lif skänkte dig, för jaktlycka och osärbarehet... Fader, säg att du grykar med mig! Säg att du ej kunnat handla så grymt, så hårdt, så obarmhärtigt!

— Det är sanning, svarade Vidar, och än mer, i dag om en vecka kommer jätten Ramunder hit för att hämta sin unga brud. Bered dig därför till bröllopfäst i bergets grylla salar. Rik skall du blifva, guld skall du äga i lika myckenhet som det finnes stenar i åkertegarna, och makt skall dig gifvas öfver både människor och trollmörsandar. Rikedom och makt utgör dock lifvets högsta lycka. Hvad en del människor prisa som lycka, såsom t. ex. godt sannevet, glädigt sinne och kärlek är af intet värde. Guld och makt, se där mitt barn, liflyckans fasta grundpelare.

Gudrun stod blek och darrande framför sin onaturliga fader och kunde ej på länge förmå sig att yttra ett ord. Till sist framstammade hon: — Jag har älskat och dyrkat dig, fader, såsom det bästa lifvet kunnat skänka mig. Men nu föraktar och afskyr jag dig! Du har sålt ditt enda barn till det ondskefulla trollet Ramunder, för snöd vinnings skull, och obekymrad om ditt barns sorg, kval och lidande, har du för min lycka köpt dig osärbarehet till din kropp. Men det finnes en makt starkare än trollens. För icke lång tid sedan börde jag nere i byn tala om en ny gud, Hvitte Krist, hvars makt är större än trollens och för hans namn flyde onda makterna med storm och brak. Denne gud vill jag bedja om hjälp och skydd mot såväl min fader som ock mot det ondskefulla trollet uppe i berget.

Midsommarmattans mystiska skuggor bredde sig öfver natten. Blek och darrande, men med undergittvett sinne invandade den sköna Gudrun sitt ödes fullbordan. Att jätten Ramunder skulle infinna sig för att bortföra henne till bergets guldglänsande salar, därom var hon vis, men hon trodde äfven att den nye guden, som hon hvarje dag och natt under den förtvifna veckan anropat, skulle på något underligt sätt frälsa henne från trollets makt.

I samma stund midnattstimmens inbröt, hördes upp på bergets kron ett förfärligt dån och ned för berget såg hon till sin förfäran den fruktade jätten komma åkande, i en vagn af reaste guld, glänsande som himmelens stjärnor. Vagnen var förspänd med sex stora jättebjörnar och med hilsig fart körde detta vilde spanned för berget och var i nästa stund framme vid den vilde jägarens koja.

Jätten, stor och förskräckt, var prydd med idel guld och ädla stenar, men hans ansikte liknade ett vild djurs och hans röst fylldes den milda Gudrun med bäfvande ångest och fasa.

Jätten vände sig till Vidar Sune: — Jag är dig tack skyldig, min trogne Vidar, att du årligt hållit ditt ord och gifvit mig din sköna dotter till brud. Som till härfor vill jag utbyta din låga koja mot ett härst slott och än mer öka din makt och din rikedom.

— O, Hvitte Krist, ståt mig bl klagade Gudrun i sin smärta. — Nämn ej detta namn, skrek trollet med en hes och darrande döst. Guld skall du få, allt hvad du kan önska vill jag gifva dig, men nämner du detta namn mera, skall jag rifva dina ögon ur sina hål och kasta din fagra kropp för mina björnar. Kom nu, min unga sköna brud och sätt dig vid min sida i den härliga guldvagn, som mina vettar förfärdigade till din ära, och innan sol går upp skall vårt bröllop firas i bergets stora och gynne salar.

Därmed lyfte han upp Gudrun i guldvagnen. I nästa ögonblick förspannet af upp mot berget.

Kommen upp på bergets kron reste sig Gudrun i vagnen lyfte sina händer upp mot höjden bedjande:

— O, Hvitte Krist, ståt mig bl, fräls mig från trollets makt. Ett förfärligt torregn följde som svar på denna bön. Spannet stannade ett ögonblick och de vilde jättebjörnarna förvandlades till harar, hvilka spridde sig inåt skogen. Plötsen där guldvagnen stannade, öppnades och en väldig forsnade källader sprang fram ur bergets rind, bildande på några få ögonblick en väldig skogstjärn hvars klara genomskinliga vatten var en trogen bild af Gudrunns rena, oskuldsskilla själ.

Jätten skandade med stor förskräckt blick bort för att i det inre af berget gömma sin undan Hvitte Krists makt, men den sköna Gudrun följde vagnen ned i skogstjärnens djup, men hennes ande upptogs af guds ånglar och fördes af dem till bröllopfäst i himlens ljusa salar.

Många sekler hafva flytt sedan jätten Ramunders guldvagn med den sköna Gudrun sjönk ned i skogstjärnen på Ramundersberget. Men ännu hvarje midsommarmatt, då himlen är molnfrö och klar, kan man, då midnattstimmens slår, för ett enda ögonblick få se, hur den guldglänsande brudvagnen höjer sig upp ur det spegelklara vattnet, för att dock åter försvinna i tjärnens botten. Och i samma ögonblick vagnen höjer sig till vattenytan, höres ur bergets fure en djup, tung och stönande suck.

Det är jätten Ramunder, som då sörjer sin saknade sköna brud, hvilken af guds ånglar blef honom från-förd.

ETT MISSTAG.

En härligare jul hade den nittonårige Ella Kendrick icke någonsin uppleft; men nu var allt sammans förbi, och blott minnena voro kvar.

Då Ella fick höra att utom henne också Robert Eyre var bjuden att tillbringa julen på Edelen, hade hon blifvit så jublande glad. De hade ju förut tillbragt en stor del af sommaren tillsammans på Edelen, och då hade Robert varit så utomordentligt älskvärd mot henne.

När Ella och Robert nu åter träffade hvarandra, blefvo de ända bättre vänner. Då de höllo på att smycka kyrkan med granris till julhelgen, vek han ej ett ögonblick från hennes sida, utan hjälpte henne och visade henne

alla dessa små uppmärksamheter, som kvinnor sätta så stort värde på. Af honom fick hon också det vackraste julkortet, och när ungdomen på juldagen begaf sig ut på promenad, förstod han att ordna det så, att de två kommo att bli sist och ogernerat kunde gå arm i arm med hvarann.

Och dagen efter hjälpte han henne på isen. Ack ja, det var en härlig, oförglömlig tid för Ella Kendrick.

Nere på isen hade Robert Eyre oförmodadt träffat Mary Ashe. Mötet mellan dem var mycket hjärtligt så hjärtligt att Ella fann det ganska besynnerligt och förundrade sig öfver, att Robert aldrig nämnt för henne, att han i Mary hade en så god väninna. De sågo båda två litet förlägna ut, förekom det Ella, men det var säkert, att de blickar och handtryckningar, som de två vexlade med hvarann, var det första molnet på Kennes lefnads himmel och utgjorde grunden till, att hon nu med ens började känna sig så gränslös olycklig.

Mary Ashe och Ellen Kendrick hade känt hvarandra under många år; men Mary hade alltid uppträdd så öfverlägset gent emot Ella, och nu gaf hon sig till att utforska henne angående hennes bekantskap med mr Eyre som om hon varit en skolflicka och skyldig henne räkenskap för sina känslor, något som i hög grad förgäddade Ella.

Det var inte svartsjuka hon led af. Nej, hon stod framför den nakna, rena sanningen, hvarom hon icke kunde taga miste. Robert Eyre och Mary Ashe hyste uppenbarligen djupare känslor för hvarandra än dem som följde af en vanlig bekantskap. Under veckan mellan jul och nyår aflyste en mängd visiter hvarandra och flera små samkvämlar höllos på Edelen. Med sorg i hjärtat lade Ella märke till, att Robert städse höll sig i Marys närhet, men att han sållan uppsökte henne, hvilken sällskap han alltid föredragit.

En dag öfverraskade hon dem i en tete-tete, och de blefvo synbart förlägna båda två, då hon kom. Ella kunde inte behärska sig, utan störtade upp på sitt rum upplöst i tårar.

Det var sista dagen på de gamla året.

Ella insåg att hon inte längre kunde hårdta ut i denna förtvifade situation, hon hoppades att af Marys egen mun få veta sanningen, huru förkrossande det än måtte vara. Det vore dock bättre än den förskräckliga ovissheit och därför gick hon en dag öfver till Marys rum och knackade på.

Miss Ashe höll på att rådgöra med en sommarska om en ny klädning, och lät därför sin kammarjungfru svara Ella, att hon för ögonblicket var upptagen, men om hon ville vänta litet, skulle hon snart komma.

Ella satte sig ned i det yttre rummet, och hennes ögon föllo ovillkorligen på ett stycke papper som låg halit sammanviket på ett litet bord framför henne. Handstilen var henne bekant; det var Robert Eyres.

Nästan mot sin vilja kom hon att rikta ögonen mot följande ord:

"Min drottning, min Mary! Låt mig få lof till att..."

Hon läste inte mera förr än hon sprang upp som stucken af en orm och störtade till sitt eget rum. Nu hade hon fått visshet — det var den hon ville ha.

Så tog hon på sig hatt och kappa och skandade till telegrafstationen, där hon skref ett telegram till sina föräldrar af följande lydelse

"Skrif efter mig. Jag trifs inte här."

Till värdinnans stora förundran kom nästa dag ett bref, hvar det stod, att Ellas föräldrar väntade henne hem och att det vore bäst att hon reste redan på följande dag.

Tidigt nästa morgon var Ella sysselsatt med att packa sin reskoffert. Hennes ögon voro röda och svullna; ty hon hade gråtit hela natten.

Till Ellas stora frivåning och häpnad knackade det på dörren, och strax därpå visade Mary Ashe sig på tröskeln med anhänglan om ursäkt för att hon kom så tidigt.

— Jag måste se dig ännu en gång, innan du reser, kära Ella!

Den bästa tuggtobak fabricerad

Copenhagen-Snus

varar många och kommer en mera behagligt smak än någon annan slags tobak. Den föregående filter-box'en af COPENHAGEN-SNUS skyddar köpare mot underliga uttysningar och skär köpare i hälsat och fullkomligt tillstånd.

10c per box öfverallt

10c per box öfverallt

Om COPENHAGEN-smak ej erhålles i butikerna i Edert grannskap, skola vi sända Edet en Box vid emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL.

sade hon. Jag har något särm-vit alldeles förändradt... så kallt bör veta.

— Det behöfs inte, jag vet allt, svarade Ella mörkröd af harm.

— Har Robert sagt det? utbrast Mary förvånad. Till mig sade han, att han inte kunde göra det, och bad mig göra det.

Ella svarade icke, utan stod orörlig som en bildstod och hörde på henne.

— Kom nu och sätt dig här och låt oss språka ordentligt tillsammans, vi två, sade Mary vänligt.

— Jo, ser du, började Mary för några år sedan var Robert förälskad i mig. Den gången skref han ett bref till mig, som jag ännu har i förvar. Det berättade jag honom i går, och så bad han att få se det. Sedan han läst igenom det, sade han att jag hade gjort honom en stor tjänst den gången, då jag gaf honom korgen, ty han insåg numera att vi aldrig skulle ha passat för hvarann, utan förr eller senare känt oss båda olyckliga.

När jag så fick höra att du helt plötsligt skulle resa, tänkte jag, att det kanske låg något annat till grund för afresan än den föregifna. Robert har dessutom sagt, att ditt uppförande mot ho-

FEM ACRES FARMAR vid JACKSONVILLE, Florida, för \$75.00 stycket, med \$ 5.00 Afbetaling i månaden. Jacksonville Development-Kompaniet, ett af de största finansiella institutioner i Florida, med Donar W. B. Owen, vice president i Commercial bank och vice president och ledande kapitalist i direktionen, tillbjuder nu ansvarligt köpare ett tusen Jacksonville farmar, 5 acres pr styck, på ofruktbar jord i Florida, utan ränta eller skatt före erhållande af försäkringsbrevet (The Deed). Se 30 foto gata framför huvde Jernm. Skrifv till Jacksonville Development-Kompaniet, 1111 N. Duval Street, Jacksonville, Florida. Bästa referenser från lokala banker.

Free Press är vestra Canadas största engelska dagtidning och Winnipeg leddande nyhetstidning. Dess värdepårr är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter" Morgonupplagan kostar 50c pr månad, aftonupplagan 26c pr månad. Den är den enda engelska dagtidning i Canada som ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "SVEA, NORA, DANA", redigerad af vår landsman Albin Jones.

REDWOODS

finn ÖL och PORTER sorter rekommenderas.

Bästa rekommendation af medicinska auktoriteter.

MINERAL-VATTEN

—OCH—

LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfverträffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY BRAND" är vårt.

E. L. Drewry, Bryggeri.

ALLTID Öfverallt i Canada Begär

LEDARE I LJUS SEDAN 1851.

DE FULLKOMLIGASTE TÄNDSTICKOR NÄGONSIN TÄNDT!

Eddy's

Tändstickor.